

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 125.582 van 21 november 2003

A. 64.433/VIII-3749

In zake: **CARLEER** Christian
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre DEROY, advocaat,
Maria van Hongarijelaan 18/7
1083 Brussel,

tegen:

1. **de gemeente Etterbeek**,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel,
2. **het Brussels Hoofdstedelijk Gewest**,
vertegenwoordigd door zijn regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LAMBERT, advocaat,
Defrélaan 19
1180 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 9 juli 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij
Christian CARLEER de nietigverklaring vordert van:

1. het besluit van 15 december 1994, waarbij de gemeenteraad van Etterbeek
hem bij wijze van tuchtstraf ambtshalve ontslaat;
2. het besluit van 24 maart 1995 waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
het beroep ingesteld tegen dat besluit, verwerpt;

Gelet op arrest nr. 55.192 van 18 september 1995, waarbij de
vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 14 april 2003, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 september 2003, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 7 november 2003;

Gehoord het verslag van mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DEROY, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, van Mr. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de eerste verwerende partij verschijnt, en van Mr. KRENC, loco Mr. LAMBERT, advocaat, die voor de tweede verwerende partij verschijnt;

Gehoord het advies van de heer KOVALOVSKY, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak gedetailleerd zijn uiteengezet in arrest nr. 55.192 van 18 september 1995. Ze kunnen samengevat worden als volgt:

1. De avond van 9 juli 1993 biedt een persoon die door verzoeker, politieagent in de gemeente Etterbeek, wordt aangehouden, weerstand en brengt hij slagen toe aan verzoeker en de collega die bij hem was. Er wordt een aangifte van een arbeidsongeval gedaan bij OMOB.

2. Op 22 juni 1994 maakt de politiecommissaris-korpschef een ambtelijk verslag op, waarin het volgende staat:

- " Op 20 mei 1994, om 14.00 uur, vernemen wij tijdens een gesprek met de afgevaardigde van de verzekeringsmaatschappij OMOB over de dossiers "arbeidsongevallen" betreffende de personeelsleden in het algemeen, dat bij het feitenrelaas van één van die dossiers vraagtekens worden geplaatst. Het betrokken dossier gaat over een arbeidsongeval van 9 juli 1993, waarvan het slachtoffer agent-brigadier Christian CARLEER is, van ons korps. De inspecteur van de verzekeringsmaatschappij wilde de getuige die in dat dossier wordt genoemd, ontmoeten, namelijk agent-hoofdbrigadier Roland DEBOURGH. Tijdens datzelfde gesprek vernemen wij dat door de verzekeringsmaatschappij een onderzoek wordt ingesteld naar een vechtpartij die plaatsgevonden zou hebben in de dagen voorafgaand aan het aanleggen van het dossier arbeidsongeval, en waarbij CARLEER zware slagen zou hebben gekregen, waarvan hij op geen enkel moment melding zou hebben gemaakt, terwijl de medische experts belast met het dossier ervan uit lijken te gaan dat de aard van de letsels vastgesteld naar aanleiding van de aangifte van ongeval van 9 juli 1993, niet kan overeenstemmen met de versie van de aangegeven feiten. Daarenboven lijkt de vechtpartij zich in dit stadium van het onderzoek te hebben afgespeeld tussen 5 en 8 juli 1993, in een etablissement "Le Zinc" genaamd, op het Jourdanplein, met als getuigen onder meer verscheidene agenten van de gemeentepolitie van Etterbeek".

Volgens het verslag toont "het discrete onderzoek" dat wordt ingesteld naar aanleiding van die feiten, aan dat deze zich hebben voorgedaan in de nacht van 8 op 9 juli 1993, en dat vijf agenten van de politie van Etterbeek, onder wie verzoeker, aanwezig waren.

In het verslag staat voorts het volgende:

- " (...) (er is) op onze diensten geen spoor van een registratie, een proces-verbaal of een aangifte van schade teruggevonden. Wij vernemen ten slotte dat diezelfde nacht, om 3.35 uur, een interventiedienst van de rijkswacht van Brussel ter plaatse is geroepen voor een zware vechtpartij. Die dienst heeft evenwel niets vastgesteld toen hij ter plaatse is gekomen, daar de herrieschoppers de plaats vóór hun aankomst hadden verlaten. (...).

De genoemde agenten, met uitzondering van Christian CARLEER, bevonden zich in dat etablissement om de volgende redenen: Fabrice MATTHYS, met verlof, kwam terug van een bezoek aan de Baron-Lambertkliniek, waar zijn echtgenote op 7 juli 1993 bevallen is van een drieling. Yves MATTHYS, Jean VAN DEN EYNDE en Paul LINTHOUT waren op patrouille, en zijn, nadat ze waren opgeroepen om een verkeersongeval op te nemen op het Jourdanplein, hun collega(s) gaan gelukwensen om de bovengenoemde reden(en). Ze zijn aan een tafel gaan zitten en hebben naar aanleiding van de genoemde gelegenheid een glas gedronken; LINTHOUT zat met zijn rug naar de tapkast, waar Christian CARLEER zich bevond, die even later was binnengekomen. Christian CARLEER had geen dienst."

De steller van het ambtelijk verslag vraagt aan de agenten die aanwezig waren, behalve aan Christian CARLEER, een schriftelijk verslag op te maken over de feiten. Die verslagen stemmen overeen wat de plaats en de datum van de feiten betreft, en wat betreft het feit dat er een ruzie was in de loop waarvan verzoeker, volgens de afgelegde verklaringen, de barman ermee bedreigd

heeft hem een "kopstoot" te geven, wat, nog steeds volgens die verklaringen, de barman ertoe gebracht heeft te reageren door verzoeker zelf een "kopstoot" te geven; de verklaringen lopen uiteen wat de precieze omstandigheden betreft die aanleiding hebben gegeven tot de ruzie, en wat het tijdstip daarvan betreft.

Aan verzoeker worden in het kader van dat onderzoek geen vragen gesteld, maar toen hij het bestaan ervan vernomen heeft, heeft hij zich op 21 juni 1994 spontaan aangemeld om naar de redenen van dat onderzoek te vragen. Hij betwist niet dat er in het genoemde etablissement een ruzie heeft plaatsgevonden, maar wel de datum waarop, dat was volgens hem zowat in maart 1993. Hij houdt die bewering staande gedurende de hele tuchtprocedure en ontkent tevens dat hij geslagen is.

3. Tegen verzoeker wordt een tuchtprocedure ingesteld. De volgende feiten worden hem ten laste gelegd:

- " 1. In de nacht van 8 op 9 juli 1993, in staat van dronkenschap, betrokken (te zijn geweest) in een ruzie tijdens welke hij een persoon die tussenbeide probeerde te komen, omdat verzoekers inmenging, gezien de fysieke toestand waarin hij zich bevond, misplaatst was, bedreigd heeft met slagen;
2. In de nacht van 8 op 9 juli 1993, tijdens dezelfde ruzie, die persoon, die gemeend heeft geweld te moeten gebruiken om te voorkomen dat hij zelf slaag zou krijgen van de heer Christian CARLEER, mondeling bedreigd te hebben met represailles;
3. De avond van 9 juli 1993, toen hij het slachtoffer was van weerspanning, waarbij hij slaag heeft gekregen van een derde, verzuimd te hebben in het kader van de arbeidsongevallenwetgeving, de voorvallen van de nacht daarvoor aan te geven, die, volgens de vaststellingen gedaan door de verzekeringsmaatschappij, zware medische gevolgen kunnen hebben, die niet toegeschreven kunnen worden aan die derde;
4. Zijn getrouwheidsplicht ten aanzien van zijn meerderen verzuimd te hebben, doordat hij niet de waarheid heeft gezegd in het kader van een administratief onderzoek dat tegen hem liep en waarvan hij op de hoogte was."

4. Verzoeker wordt in het bijzijn van zijn advocaat gehoord door de gemeenteraad, net als de personen die in de loop van het onderzoek verklaringen hebben afgelegd, en twee van de getuigen van wie verzoeker gevraagd heeft dat ze zouden worden gehoord. De vragen gaan bijna uitsluitend over de ruzie waarin verzoeker betrokken was, welk feit hem ten laste wordt gelegd, en over de datum daarvan; wat dat laatste gegeven betreft, verklaren de meeste ondervraagde personen dat ze de datum 7 juli 1993 onthouden hebben, aangezien het de dag na de geboorte van een drieling bij één van de agenten was.

5. Bij een zeer omstandig gemotiveerde beslissing van 15 december 1994, die de eerste bestreden handeling is, wordt verzoeker door de gemeenteraad van Etterbeek ambtshalve ontslagen bij wijze van tuchtstraf. In de beslissing worden eerste de vier grieven in herinnering gebracht die de betrokkene ten laste worden gelegd, alsook de verschillende getuigenissen. Voorts staat in de beslissing het volgende:

" Overwegende dat aan de hand van dezelfde getuigenissen kan worden aangetoond dat de heer CARLEER een slag heeft gekregen, zonder dat evenwel kan worden bepaald hoe zwaar die slag was, en wat de gevolgen ervan waren, en de heer CARLEER bijgevolg in ieder geval zwaar tekortgeschoten is in de waardigheid van zijn ambt, vermits hij bij de aangifte van het arbeidsongeval verzuimd heeft te vermelden dat hij de dag tevoren, in een etablissement "Le Zinc" genaamd, een slag gekregen had; dat hij in dat verzuim volhard heeft, door te blijven beweren dat hij die nacht niet in dat etablissement aanwezig was, ondanks zes gelijkkluidende getuigenissen;

(...)

Overwegende dat er geen twijfel mogelijk is wat betreft de juistheid van de datum genoemd door de getuigen, aangezien het gaat om de dag na die waarop getuige Fabrice MATTHYS vader is geworden van de drieling;

Dat uit de verklaringen van [de uitbaatster van het etablissement] en van de heer Claude EVRARD blijkt dat betrokkene zich in staat van dronkenschap bevond;

Dat uit de verklaringen van de heer Claude EVRARD blijkt dat de comparant, die een gezagsfunctie bekleedt, de persoon met wie hij slaags geraakt is wel degelijk met represailles heeft bedreigd;

Overwegende dat de feiten genummerd als 1 en 2 in de tuchtrechtelijke dagvaarding vaststaan en het ambt van politieagent onwaardig zijn, maar de feiten 3 en 4 zo ernstig zijn dat ze de uitoefening van het ambt niet meer mogelijk maken;

Dat de hierboven weergegeven getuigenissen aantonen dat de heer CARLEER een feit verhuld heeft dat de beoordeling had kunnen wijzigen van de medische gevolgen van het arbeidsongeval waarvan hij de dag na de feiten het slachtoffer is geweest;

(...)"

In de beslissing worden de argumenten van de verdediging onderzocht, waarna opnieuw wordt vermeld dat "de feiten genummerd als 1 en 2 in de tuchtrechtelijke dagvaarding het ambt van politieagent onwaardig zijn, maar de feiten 3 en 4 zo ernstig zijn dat ze de uitoefening van het ambt niet meer mogelijk maken" en "dat die feiten nog verergerd worden door het specifieke tuchtrechtelijke verleden van de betrokkene", welk tuchtrechtelijk verleden in herinnering gebracht wordt.

Die beslissing, die de eerste bestreden handeling is, wordt op 19 december 1994 ter kennis van verzoeker gebracht. In de kennisgeving staat dat binnen vijftien dagen beroep kan worden aangetekend bij de toezichthoudende overheid.

6. Op 29 december 1994 stelt verzoeker bij de toezichthoudende overheid beroep in tegen die beslissing.

In de nota van de toezichthoudende dienst waarbij aan de Minister-President van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een ontwerp van besluit wordt overgezonden waarbij het beroep verworpen wordt, wordt de toedracht van de zaak als volgt uiteengezet:

" De belanghebbende is betrokken geweest in een ruzie tijdens welke hij een persoon die tussenbeide wou komen toen hij zich in die ruzie mengde, met slaag bedreigd heeft. Hij verkeerde duidelijk in staat van dronkenschap. Tijdens die ruzie heeft hij die persoon, die gemeend heeft geweld te moeten gebruiken om te voorkomen dat hijzelf geslagen zou worden, met represailles bedreigd.

Hij heeft bovendien verzuimd die incidenten aan te geven, die volgens de vaststellingen van de verzekeringsmaatschappij, ernstige medische gevolgen hebben.

Hij heeft die toegeschreven aan een derde, van wie hij de daaropvolgende nacht slagen heeft gekregen, toen deze zich verzette.

Hij heeft de waarheid niet gezegd in het kader van een administratief onderzoek dat tegen hem liep en aldus zijn getrouwheidsplicht ten aanzien van zijn meerderen verzuimd.

De betrokkene is op 23.06.1994 bij wijze van ordemaatregel preventief geschorst voor een tijdvak van vier maanden, met inhouding van wedde.

7. Op 24 maart 1995 beslist de Minister-President van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het beroep te verwerpen. Dat is de tweede bestreden handeling, die als volgt gemotiveerd is:

" (...)

Overwegende dat de ten laste gelegde feiten vaststaan en een tuchtstraf rechtvaardigen; dat bovendien de voornoemde door zijn gedrag de vertrouwensband tussen hem en het gemeentebestuur onmogelijk heeft gemaakt;

Overwegende dat de procedure op regelmatige wijze is verlopen en dat de rechten van verdediging in acht genomen zijn;

(...)"

8. Verzoeker, die ervan beschuldigd werd "dat hij met het bedrieglijke opzet zich door OMOB geld te laten overhandigen waarop hij geen recht had, verscheidene stukken heeft opgemaakt of heeft laten opmaken, onder meer op 9 juli 1993 een valse aangifte van schade bij OMOB, en, met hetzelfde bedrieglijke opzet, of dezelfde bedoeling te schaden, gebruik heeft gemaakt van het genoemde valse stuk, in de wetenschap dat het vals was", is vrijgesproken bij een vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel d.d. 16 juni 1999, dat wat hem betreft in kracht van gewijsde is gegaan. Dat vonnis is gemotiveerd als volgt:

" Aangezien, wat beschuldiging A betreft, de beklaagde CARLEER op 9 juli 1993 een arbeidsongeval heeft aangegeven bij OMOB, waarbij het gaat om een slag in het gezicht die hem door een derde is toegebracht toen deze weerstand bood;

Aangezien de wetsverzekeraar de beklaagde CARLEER schadeloos heeft gesteld voor de gevolgen van dat ongeval; dat de wetsverzekeraar in juni 1994 aan de politiecommissaris van Etterbeek een verslag heeft bezorgd, waaruit blijkt dat de gevolgen waaraan de beklaagde CARLEER leed, waarvoor hij vergoed was, niet veroorzaakt zouden zijn door een ongeval dat heeft plaatsgevonden op 9 juli 1993 in het kader van zijn dienstactiviteit;

Aangezien verscheidene getuigen, naar aanleiding van het administratief onderzoek dat op tuchtrechtelijk gebied is gevoerd, vervolgens bevestigd hebben dat de beklaagde in de nacht van 7 op 8 juli 1993, dus de dag vóór het aangegeven ongeval, een zware slag tegen het hoofd heeft gekregen in een café;

Aangezien evenwel de beklaagde de dag na die feiten, dat wil zeggen op 9 juli 1993, zijn dienst normaal hervat heeft; dat zijn patrouillecollega geen melding maakt van enig reeds bestaand spoor van een slag in het gezicht, terwijl hij wel preciseert dat de beklaagde tijdens de nacht een vuistslag tegen het hoofd krijgt; dat de dokter die de beklaagde onderzocht heeft voor de slag die hij heeft gekregen, evenmin gewag maakt van tekenen van een recente kopstoot (die hij in casu de dag tevoren gekregen zou hebben);

Aangezien de gerechtelijk geneeskundige, ten slotte, besluit dat de medische gevolgen waarmee de beklaagde sedert 9 juli te kampen heeft, niet veroorzaakt geweest kunnen zijn door de feiten van 8 juli 1993, zoals beschreven door de getuigen;

Aangezien de gerechtelijk geneeskundige weliswaar ook besluit dat de slag die hij op 9 juli 1993 gekregen heeft, en de onmiddellijk gedane medische vaststellingen evenmin stroken met de medische gevolgen waarmee de beklaagde CARLEER nadien te kampen heeft; dat hij tevens stelt dat die medische gevolgen beschouwd moeten worden als een toestand die bestond vóór de feiten van 8 en 9 juli 1993;

Aangezien evenwel beschuldiging A, zoals vermeld in de dagvaarding, vereist dat het bewijs wordt geleverd dat er, wat de beklaagde betreft, bedrieglijk opzet bestaat; dat dat bewijs niet geleverd wordt, daar zowel de behandelend geneesheer als de adviserend geneesheer van de wetsverzekeraar de arbeidsongeschiktheid hebben erkend zonder de ongevalsaangifte ter discussie te stellen en dit gedurende meer dan 10 maanden; dat de medische gevolgen voor de beklaagde objectief zijn vastgesteld met gespecialiseerde onderzoeken; dat deze kennelijk opgedoken

zijn na de laatste slag die hij gekregen heeft en overeenstemmen met de kant waar hij de vuistslag van 9 juli 1993 heeft gekregen (linkeroog); dat de beklaagde net als de geneesheren die hem onderzocht hebben de mening toegedaan heeft kunnen zijn dat er een oorzakelijk verband bestond; dat het ter discussie stellen van dat oorzakelijk verband op grond van een expertise die meer dan 3 jaar na de feiten heeft plaatsgevonden, niet voldoende is om de beschuldiging hard te maken";

Overwegende dat de eerste verwerende partij aanvoert dat verzoeker het bij artikel 180, derde lid, van de gemeentewet geregelde beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de gemeenteraad van 15 december 1994, dat een beroep tot herziening is, en dat de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 maart 1995 in de plaats is gekomen van die van de gemeenteraad, zodat het beroep niet ontvankelijk is voorzover het tegen laatstgenoemde beslissing is gericht;

Overwegende dat het verslag steunt op het arrest-BEKAERT, nr. 57.280 van 27 december 1995, en die stelling overneemt; dat de eerste auditeur-afdelingshoofd bij fax van 5 november 2003 de aandacht van de partijen gevestigd heeft op het arrest-DEGREEF, nr. 91.622 van 13 december 2000, dat ten opzichte van het genoemde arrest-BEKAERT een ommezwaai heeft teweeggebracht in de rechtspraak en luidens hetwelk de Brusselse Hoofdstedelijke Regering terzake niet over een herzieningsbevoegdheid beschikte; dat het volgende vraagstuk is voorgelegd aan de partijen: "Als dat zo is, rijst de vraag of, in het geval dat één van de middelen als gegrond wordt beschouwd, niet tegelijkertijd het besluit van de regering van 24 maart 1995 en het besluit van de gemeenteraad van 15 december 1994 vernietigd moeten worden. De regering zou immers ten onrechte haar beslissing in de plaats van die van de gemeenteraad hebben gesteld, en de nietigverklaring, om die reden, van het besluit van de regering zou het besluit van de gemeenteraad doen herleven";

Overwegende dat op de terechtzitting de raadsman van de eerste verwerende partij eerst heeft opgemerkt dat deze ervan uit was gegaan dat er een beroep tot herziening bestond en dus niet had nagegaan of het beroep tot nietigverklaring ratione temporis ontvankelijk was voorzover het gericht is tegen de beslissing van de gemeenteraad; dat hij van oordeel is dat hij op dat punt zijn mening schriftelijk zou moeten kunnen uiteenzetten; dat hij vervolgens aangevoerd heeft dat er weliswaar twee strekkingen terug te vinden zijn in de rechtspraak, namelijk dat er, onder de gelding van artikel 180, derde lid, van de gemeentewet, wel of niet een beroep tot herziening bestond van een beslissing waarbij bij wijze van tuchtstraf het ambtshalve ontslag wordt uitgesproken, maar het arrest-DEGREEF nr. 91.622 daarvan niet de laatste stand van zaken weergeeft,

aangezien een arrest-BEKAERT nr. 118.547, van 23 april 2003, zich in dezelfde zin uitspreekt als het arrest-BEKAERT nr. 57.280 van 27 december 1995; dat, volgens hem, laatstgenoemde rechtspraak in aanmerking moet worden genomen, aangezien ambtshalve ontslag, net als afzetting, een zware staf is en er een beroep tot herziening bestond tegen de beslissing tot afzetting; dat hij van oordeel is dat de uitleg luidens welke er geen beroep tot herziening bestond tegen het ambtshalve ontslag, discriminerend is;

Overwegende dat, luidens het genoemde arrest-DEGREEF, dat geen alleenstaand arrest is, artikel 180, derde lid, van de gemeentewet van 30 maart 1836 alleen voorzag in een beroep tegen beslissingen waarbij als tuchtstraf afzetting of schorsing uitgesproken werd; dat die bepaling luidens dat arrest duidelijk, nauwkeurig en niet dubbelzinnig was en derhalve niet voor enige interpretatie vatbaar is, en daaruit in dat arrest afgeleid wordt dat de Raad van State, doordat niet voorzien was in een voorafgaand beroep tegen de sanctie ambtshalve ontslag, rechtstreeks geadieerd mocht worden omtrent het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemeenteraad waarbij die sanctie wordt uitgesproken; dat er in het arrest-BEKAERT nr. 118.547, dat gewezen is na de arresten-BEKAERT nr. 57.280 van 27 december 1995 en BEKAERT nr. 59.615 van 10 mei 1996, van uitgegaan wordt, in de lijn van het arrest-WATHELET nr. 64.241 van 29 januari 1997, dat het beroep ingesteld bij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering tegen de beslissing van een gemeenteraad waarbij als tuchtstraf het ambtshalve ontslag wordt uitgesproken, een beroep tot herziening is en dat de beslissing waarbij uitspraak wordt gedaan over dat beroep in de plaats komt van de beslissing van de gemeenteraad; dat het arrest aldus impliciet aanneemt dat er terzake een beroep bestond;

Overwegende dat de zaak, ter wille van de eenheid van de rechtspraak, voorgelegd dient te worden aan de eerste voorzitter die, overeenkomstig artikel 92, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, eventueel de verwijzing ervan zal bevelen naar de algemene vergadering van de afdeling Administratie,

BESLUIT:

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

De zaak wordt voorgelegd aan de eerste voorzitter.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op eenentwintig november tweeduizend drie door:

Mevr. DAURMONT,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr. DEBROUX,	staatsraad,
Mevr. SCHMITZ,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier,

De wnd. Voorzitter,

V. SCHMITZ

O. DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.